

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ 1934

ΑΡΙΘ. 24

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ δεικνύεται διὰ τῶν τριῶν ἀξιωματικῶν, τὰ ὁποῖα ἀποδίδονται εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν: τὸ βασιλικόν, τὸ ἱερατικόν, καὶ τὸ προφητικόν. Ὁ Ἰησοῦς ὡς βασιλεὺς εἶναι νομοθέτης καὶ κριτὴς, ὡς ἱερεὺς διὰ τοῦ θανάτου του συνδιήλλαξε Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, καὶ ὡς προφήτης ἐφάνερωσε τὸν Θεὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς τοὺς συνοπτικοὺς Εὐαγγελιστὰς βλέπομεν τὸν Ἰησοῦν ὡς μεσσίαν, δηλ. ὡς βαισιλέα φέροντα νέον νόμον καὶ ὡς μέλλοντα κριτὴν τοῦ κόσμου. Εἰς τὸν Παῦλον βλέπομεν τὸν Ἰησοῦν ὡς ἀρχιερεὰ συνδιαλλάσσοντα διὰ τοῦ θανάτου του τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ μεσσίας, ἂν καὶ ἀπέθανε, κατὰ τοὺς συνοπτικούς· ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ μεσσίας, διότι ἀπέθανε, κατὰ τὸν Παῦλον· δι' αὐτὸ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον. Εἰς τὸν Ἰωάννην ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἥτοι ὁ Θεὸς καθόσον ἀποκαλύπτεται, φανεροῦται εἰς τὸν κόσμον. Διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἐγνωρίσαμεν τὸν Θεόν. «Τὸν Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε, ὁ μονογενὴς υἱὸς ἐκείνος ἐξηγήσατο». Ὁ Ἰησοῦς ἦτο ὁ μεσσίας, διότι ἦτο ὁ Λόγος, διότι ἐφάνερωσε τὸν Θεὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Αἱ τρεῖς αὐταὶ ἀντιλήψεις περὶ τοῦ μεσσιανικοῦ ἔργου τοῦ Ἰησοῦ χωρίζουσι σήμερον καὶ τὰς τρεῖς φάσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἰς τὸν καθολικισμὸν τονίζεται τὸ ἀξίωμα τὸ βασιλικόν: ὁ Ἰησοῦς νομοθέτης καὶ κριτὴς. Ἐφερε νέον νόμον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Τοῦ βασιλέως αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος ἐπὶ τῆς γῆς ὁ πάπας, ὁ διάδοχος τοῦ Πέτρου καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἀλάθητος νομοθέτης καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ ἔχων τὸ ἀφιέναι ἁμαρτίας καὶ ἀπαλλάττειν τῆς τιμωρίας. Εἰς τὸν προτεσταντισμὸν τονίζεται τὸ ἀξίωμα τὸ ἀρχιερατικόν: ὁ Ἰησοῦς διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἔδωκε τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν καὶ ἐδικαίωσε τὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ ἐδόθη ἁμνηστεία, χάρις εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν τονίζεται τὸ ἀξίωμα τὸ προφητικόν: ὁ Ἰησοῦς, ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ· ὁ Ἰησοῦς εἶναι μεσσίας, διότι ἦτο ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς καὶ ὡς τοιοῦτος ἔδειξεν εἰς ἡμᾶς τὸν Θεόν, μετέδωκεν εἰς ἡμᾶς τὴν θείαν ζωὴν.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ καθολικισμὸς ἔχει τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐν Ρώμῃ, ὁ προτεσταντισμὸς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐν Λονδίνῳ καὶ ἡ ὀρθοδοξία τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἥτοι τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐν Κωνσταντινίῳ.

Διὰ ταῦτα ἡ πίστις εἰς μὲν τὸν καθολικισμὸν εἶναι ἡ παραδοχὴ τῆς διδασκαλίας τῆς χριστιανικῆς τῆς διὰ τοῦ πάπα ὀριζομένης· εἰς δὲ τὸν προτεσταντισμὸν ἡ διὰ τοῦ λόγου γεννωμένη ἐν τῷ αὐτῷ συγκατάθεσις καὶ παραδοχὴ, ὅτι διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ ἐδόθη ἡ χάρις, ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς ἐνοχῆς· εἰς δὲ τὴν ὀρθοδοξίαν πίστις εἶναι ἡ συγκατάθεσις καὶ παραδοχὴ, ὅτι ἐν τῷ Ἰησοῦ ἔχομεν τὸν Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα καὶ μεταδίδοντα τὴν ζωὴν του εἰς τὸν κόσμον, ὅτι δηλ. ἔχομεν ἐν αὐτῷ τὸ πρότυπον, τὸ παράδειγμα, τὸ ἰδεῶδες, πρὸς ὃ δέον νὰ συμμορφωθῶμεν.

Καὶ διὰ ταῦτα ἐν τῷ καθολικισμῷ ὁ μεσάζων μετὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εἶναι ὁ πάπας, ὁ μόνος ἱερεὺς ὁ ἔχων ἐν τῇ χειρὶ του τὸν θησαυρὸν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων καὶ σώζων δι' αὐτῶν τοὺς καθυστεροῦντας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νόμων ἐκ τῆς κρίσεως. Ἐν τῷ προτεσταντισμῷ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἱερέως, διότι ἕκαστος χριστιανός, πιστεύων εἰς τὴν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ ἐπελθούσαν ἁμνηστείαν καὶ χάριν, συνδιαλλάσσεται μετὰ τοῦ Θεοῦ ἄνευ ἄλλης μεσολαβήσεως. Ἐν τῇ ὀρθοδοξίᾳ οἱ μεσάζοντες εἶναι οἱ ἐπίσκοποι, οἵτινες εἶναι οἱ φιλόσοφοι, οἱ διδάσκαλοι, οἱ ἐξηγηταὶ τῆς ἐν τῷ Ἰησοῦ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ, οἱ ὁδηγοῦντες διὰ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης εἰς τὴν μίμησιν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν συμμόρφωσιν τῶν χριστιανῶν πρὸς τὸν Χριστόν, εἰς τὴν θέωσιν τῶν ἀνθρώπων.

Διὰ ταῦτα ἐν τῷ καθολικισμῷ σώζεται τις ὑπακούων εἰς τὸν πάπαν καὶ ἐκτελῶν τοὺς νόμους καὶ τὰς διατάξεις αὐτοῦ· ἐν τῷ προτεσταντισμῷ σώζεται τις διὰ μόνῃς τῆς πίστεως εἰς τὴν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ ἐπιφανεῖσαν σωτήριον χάριν· ἐν δὲ τῇ ὀρθοδοξίᾳ σώζεται τις μιμούμενος τὸν Χριστόν, γινόμενος καὶ αὐτὸς ὡς ὁ Ἰησοῦς ἀντίτυπον τοῦ Χριστοῦ, ἐνανθρωπήσας Θεὸς καὶ θεωθεὶς ἄνθρωπος.

Διὰ τοῦτο οἱ προτεστάνται δὲν ἔχουν ἁγίους, διότι. ὡς λέγουν, δὲν ἔχουν ἀνάγκην μεσιτῶν ἄλλων ἐκτὸς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἐνῶ οἱ καθολικοὶ ἔχουν ἁγίους τηρητὰς τοῦ νόμου, ἵνα διὰ τῶν ἔργων αὐτῶν ἀνακουφίζωσι τοὺς καθυστεροῦντας εἰς τὴν τήρησιν τοῦ νόμου· οἱ δ' ὁρθόδοξοι ἔχουν ἁγίους μιμητὰς καὶ ἀντίτυπα τοῦ Χριστοῦ ἵνα προβάλλωσιν αὐτοὺς εἰς τοὺς πιστοὺς ὡς παραδείγματα τοῦ δυνατοῦ τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν συμμορφώσεως ἡμῶν.

Πρὸς πρόληψιν πάσης παρεξηγήσεως ἐπαναλαμβάνω ὅτι βεβαίως ἐκάστη ὁμολογία δέχεται καὶ τὰ τρία ἀξιώματα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τονίζει τὸ ἐν ἑξ αὐτῶν καὶ ἐκ τοῦ τονισμοῦ τούτου προέρχονται αἱ διαφοραὶ τῶν ὁμολογιῶν.

Ὁ Λόγος τοῦ τονισμοῦ προῆλθεν εἴτε ἐκ φυλετικῶν λόγων εἴτε ἐξ ἱστορικῶν.

Οἱ Λατίνοι, φύσει πρακτικοί, διεκρίθησαν διὰ τὸ νομοθετικὸν ἔργον καὶ διὰ τοῦτο ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία ἐτόνισε τὸ πρακτικὸν μέρος ἀποταθεῖσα εἰς τὴν βούλησιν τοῦ αὐτοῦ. Οἱ Γερμανοὶ φύσει κλίνουσι πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἡ προτεσταντικὴ Ἐκκλησία, ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς γερμανικοὺς λαοὺς, διὰ τὴν ἐλευθερωθῆ ἐκ τῆς αὐθεντίας τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς τυραννίας τοῦ πάπα ἐτόνισε τὴν διὰ τῆς πίστεως μόνης σωτηρίαν τοῦ αὐτοῦ, ἥτοι τὴν διὰ τῆς ἐλευθέρως παραδοχῆς τῆς σημασίας τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ σωτηρίαν του. Οἱ Ἕλληνες, φύσει ἀποδίδοντες τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν γνῶσιν, ἐτόνισαν ὅτι διὰ τῆς γνώσεως σώζεται τις. Ἐὰν γνωρίσωμεν ὅτι ἐν τῷ Ἰησοῦ ἔχομεν τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεόν, σωζόμεθα, διότι ἡ γνῶσις αὐτῆς θὰ φέρῃ φυσικῶς καὶ ἀσφαλῶς τὴν ὁρμὴν πρὸς μίμησιν αὐτοῦ, ἐνανθρωπήσιν καὶ ἐν ἡμῖν τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἐξ ἱστορικῶν λόγων προῆλθεν ὁ τονισμός. Ἡ καθολικὴ ἐκκλησία, ἔχουσα νὰ παιδαγωγῇ ἁμαθῆ καὶ ἄγριον λαόν, δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ τονίσῃ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ ὡς Κριτοῦ, ἵνα διὰ τοῦ φόβου τῆς κρίσεως ὑπογρεῶνῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' ὅταν ὁ λαὸς διὰ τῆς ἀναγεννήσεως τῶν γραμμάτων ἐχειραφετήθη ἀπὸ πάσαν αὐθεντίαν, φυσικὸν ἦτο ὅτι ἐζήτησε νὰ ἀπαλλαγῇ ἐκ τῆς αὐθεντίας τοῦ πάπα καὶ κατέφυγεν ὁ χειραφετηθεὶς λαὸς εἰς τὸν Παῦλον καὶ ἐτόνισε τὴν

διδασκαλίαν τοῦ Παύλου, διότι εὔρεν ἐκεῖ τὴν ιδέαν, ἥτις τὸν ἠλευθέρωνεν ἐκ τῆς παπικῆς ἀντιλήψεως τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὡς ἡ πρώτη Ἐκκλησία ἐκ τοῦ Ἰησοῦ ὡς υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐρχομένου ἐπὶ νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον μετέβη εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐλθόντα νὰ διακονήσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὴν ψυχὴν του λύτρον ἀντὶ πολλῶν, καὶ κατόπιν ἐφθασεν εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐλθόντα, ἵνα μαρτυρήσῃ τῇ ἀληθείᾳ, ἥτοι, ὡς ὁ Λόγος, νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις, τὴν αὐτὴν σειρὰν θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ ἐκκλησία τῆς Δύσεως. Τονίσασα διὰ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας τὴν ιδέαν τοῦ Ἰησοῦ ὡς κριτοῦ καὶ διελθούσα διὰ τῆς ἐκκλησίας τῆς προτεσταντικῆς τὴν ιδέαν τοῦ Ἰησοῦ ὡς μεσιτοῦ, θὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας τῶν πρώτων αἰώνων, τὴν ὁρθόδοξον, τοῦ Ἰησοῦ ὡς Λόγου τοῦ Θεοῦ θεοῦντος τὸν ἀνθρώπον, καὶ θὰ ἐνωθῶν μίαν ἡμέραν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ, ὡς σοφίας τοῦ Θεοῦ, καὶ θὰ γίνῃ κέντρον τῆς λατρείας ὅλων τῶν χριστιανῶν καὶ τῆς ἐνώσεως αὐτῶν ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας.

Λέν εἶναι τὰ ἀξιώματα ταῦτα παράλληλοι ιδιότητες τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἀντιστοιχοῦσαι πρὸς τὰ παρεχόμενα ὑπ' αὐτοῦ νόμον, χάριν καὶ ἀλήθειαν· ἀλλὰ κυρίως τὸ ἀξίωμα τοῦ Κυρίου εἶναι ἓν, τὸ προφητικόν, καὶ ἐκ τούτου προέρχονται τὰ ἄλλα δύο. Ὁ Ἰησοῦς ὡς ἐνανθρωπήσας Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὡς τὸ ἰδεῶδες τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι Ἐκεῖνος ὅστις δίδει τὸν νόμον, εἶναι Ἐκεῖνος δι' οὗ ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ ἡ ἐν αὐτῷ μεταδίδεται καὶ εἰς τὸν πιστεύοντα εἰς αὐτὸν καὶ ζητοῦντα νὰ συμμορφωθῇ πρὸς αὐτόν.

Ἐζήτησα διὰ τῶν ἀνωτέρω νὰ ἐξηγήσω τὰς διαφορὰς τῶν τριῶν ὁμολογιῶν ἐκ μιᾶς βασικῆς ἀρχῆς των καὶ νὰ δεῖξω, ποία εἶναι ἡ βασικὴ ἀρχή, ἥτις διακρίνει τὴν ὁρθόδοξον ὁμολογίαν ἀπὸ τὰς δύο ἄλλας. Προκειμένου νὰ γίνῃ οἰκουμενικὴ σύνοδος εἶναι ἀνάγκη ἡ ἐκκλησία μας νὰ ὀρίσῃ καὶ διατυπώσῃ μίαν γενικὴν ἀρχήν, δι' ἧς διακρίνεται ἀπὸ τὰς δύο ἄλλας ὁμολογίας καὶ διὰ τοῦτο ἔγραψα τὰ ἀνωτέρω ἵνα δώσω εἰς τοὺς θεολογοῦντας ἀφορμὴν πρὸς διατύπωσιν τῆς βασικῆς ἀρχῆς τῆς ὁρθοδόξου ἐκκλησίας.

† Ο ΙΕΡΙΣΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

[2] Β' Η ΔΕΟΜΕΝΗ

α' Τύπος. Ὅμοιος ἀρχαῖος τύπος λατρευτικῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου εἶναι ὁ τῆς δεομένης (Orante).

κτεῖ συνήθως εἰς τὴν παράστασιν τῆς Πλατυτέρας τῆς κόγχης τοῦ ἱεροῦ βήματος (τῆς εἰκονιζομένης καὶ ὑπὸ τὸν τύπον τῆς Ὁδηγητρίας), ἐμφανίζεται δὲ οὕτως ἡ Θεοτόκος καὶ ἐν τῇ σκηνῇ τῆς Ἀναλήψεως,

Εἰκ. 1. Μωσαϊκὸν δεομένης Θεοτόκου (ἐκ τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως ἐν Νικαίᾳ).

Κατὰ τὸν τύπον τοῦτον (τὸν ἔλκοντα τὴν ἀρχὴν ἐκ τῶν συμβολικῶν προσωποποιήσεων τῆς δεομένης ψυχῆς τῆς εἰκονιζομένης ἐπὶ τῶν τάφων τῶν χριστιανικῶν κατακομβῶν) ἡ Θεοτόκος εἰκονίζεται μόνη. (ἄνευ τοῦ παιδὸς) κατὰ δύο τρόπους: ἢ παρίσταται δηλονότι κατὰ πρόσωπον ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ἄνω ἢ εἰκονίζεται κατὰ τὰ τρία τέταρτα κλίνουσα τὴν κεφαλὴν καὶ ὑψοῦσα τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ στήθους· εἰς τὸν δεύτερον τοῦτον τρόπον ἡ χειρονομία τῆς δεήσεως ποιικίλλει ἀναλόγως τῶν παραστάσεων, ἐξ ὧν ἡ εἰκὼν αὕτη τῆς Θεοτόκου ἔχει προέλθει (οἷον τῆς Δεήσεως ἢ τοῦ Τριμόρφου, ὡς μεμονωμένης εἰκόνης καὶ ἐν τῇ σκηνῇ τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ἐνίστε εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Σταυρώσεως κλπ.), προσλαμβάνει δὲ πολλάκις καὶ ἴδια ἐπίθετα εἰλημμένα ἐκ τῆς ὕμνων, ὡς εἶναι ἡ ἐν Μετεώροις συνήθης παράστασις τῆς Θεοτόκου μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν: Ἡ Παράκλησις.

Ὁ πρῶτος τρόπος τῆς Δεομένης (εἰκ. 1) κυριολε-

εἰς μεταβυζαντινοὺς δὲ συνήθως χρόνους καὶ εἰς τὸ τύμπανον τοῦ τρούλλου μεταξὺ τοῦ χοροῦ τῶν ἀγγέλων. Τέλος συναντῶμεν καὶ εἰκόνας τῆς δεομένης, αἵτινες παριστῶσι τὴν Θεοτόκον κατὰ τὸν πρῶτον τύπον (κατὰ πρόσωπον) μετὰ χειρονομίας ὅμως πλησιάζουσας πρὸς τὸν δεύτερον τύπον, ἥτοι τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ στήθους ὑψωμένας οὕτως, ὥστε νὰ ἐφάπτονται οἱ ἀντίχειρες ἢ καὶ μετὰ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας (κατὰ δυτικὰ πρότυπα εἰς μεταβυζαντινοὺς χρόνους) (βλέπε εἰκ. 2).

Εἰς τὰς φορητὰς εἰκόνας τῆς δεομένης Θεοτόκου συναντῶμεν ὅλους σχεδὸν τοὺς τρόπους, ἰδιαίτατα δὲ εἰς εἰκόνας τῆς λεγομένης Ἰταλοβυζαντινῆς σχολῆς παρίσταται ἐνίστε μόνη ἡ κεφαλὴ τῆς Θεοτόκου ὀλίγον κεκλιμένη ἢ ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ στήθους. Αἱ εἰκόνας μάλιστα αὗται κυριολεκτοῦσιν εἰς τὸν λεγόμενον τύπον τῆς Μυριδιωτίσης, ἥτοι τῆς πολιούχου εἰκόνης τῶν Κυθήρων, διὸ καὶ εἰκονίζεται συνήθως ἐν αὐταῖς ἀμαυρὰ ἡ κεφαλὴ τῆς Θεοτόκου.

Σημασία εικόνας δεομένης.
Ἡ εἰκὼν τῆς δεομένης ἐπεκράτη-
σεν ἐν τῇ βυζαντινῇ τέχνῃ ἕνεκα
τῆς θέσεως, ἣν ἀπέδωκεν ἡ Ἐκ-
κλησία εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ ἣτις
ἀντικατοπτρίζεται εἰς τὴν ὑμνο-
λογίαν αὐτῆς καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς
τοὺς χαιρετισμοὺς τοῦ Ἀκαθί-
στου. Ἐν αὐτοῖς ἡ Θεοτόκος ὑ-
μνεῖται ὡς «τῶν Οὐρανῶν ὑψη-
λοτέρα» καὶ ὡς «σκέπη τοῦ κό-
σμου πλατυτέρα νεφέλης». Ἡ
Θεοτόκος διὰ τοὺς πιστοὺς εἶναι
«ἡ γέφυρα ἡ μετάγουσα τοὺς ἐκ
γῆς πρὸς οὐρανόν», «ἡ πύλη τῆς
σωτηρίας» καὶ ἡ «Κριτοῦ δικαίου
δυσώπησις». Τὴν ἔννοιαν ταύτην
τῆς δυσωπούσης ὑπὲρ τῆς σωτη-
ρίας τοῦ κόσμου Μητρὸς τοῦ
Κυρίου ἡ τέχνη ἐκφράζει διὰ
τῆς δεομένης Θεοτόκου.

Γ' ΕΤΕΡΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Οἱ λοιποὶ τύποι τῶν εἰκόνων
τῆς Θεοτόκου εἶναι ἢ ἀνάμικτοι
τύποι Ὁδηγητρίας καὶ δεομένης
ἢ παραλλαγὰι τοῦ ἐνὸς τῶν τύ-
πων διακρινόμεναι κυρίως διὰ
τὰς στάσεις εἴτε τῆς Θεοτόκου
εἴτε τοῦ παιδός. Ἀριθμοῦμεν
κατωτέρω τοὺς κυριώτερους τύ-
πους.

1. *Πλατυτέρα.* Θεοτόκος ἐν-
θρονος βρεφοκρατοῦσα κατὰ τὸ
πλεῖστον ὁλόσωμος τύπου Ὁδη-
γητρίας ἢ δεομένης, ἐκφράζουσα
κυρίως τὴν ἰδέαν τῆς μεσιτείας
ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Κόσμου
(ἡ σημασία τῆς Πλατυτέρας ἐρμη-
νεύεται πλατύτερον εἰς τοὺς εἰκονογραφικοὺς κύ-
κλους).

2. *Ἐλεοῦσα ἢ Γλυκοφιλοῦσα.* Θεοτόκος τύπου Ὁ-
δηγητρίας ἀλλ' εἰς στάσιν μητρὸς ἀσπαζομένης τὸν
Χριστὸν (εἰκ. 3).

3. *Βλαχερινύσσα.* Θεοτόκος εἰς στάσιν δεομένης,
ἀλλ' ἔχουσα πρὸ τοῦ στήθους ἐν ἐγκολπίῳ τὸν Χρι-
στόν.

4. *Γαλακτοτροφοῦσα.* Θεοτόκος τύπου Ὁδηγητρίας
ἀλλὰ θηλάζουσα τὸν Χριστόν.

Εἰκ. 2. *Εἰκὼν δεομένης* (πραγματοβυζαντινοῦ τύπου). Τὸ ἄνω τμήμα εἰκόνης τοῦ
Τέμπλου τοῦ ναοῦ τοῦ Ἐλκομένου Μονεμβασίας μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς: «Τέκνον
ἐμὸν γλυκύτατον, ἡγαπημένον τέκνον».

5. *Παναγία τοῦ πάθους.* Θεοτόκος Ὁδηγήτρια με-
τὸν Χριστὸν στρέφοντα τὴν κεφαλὴν καὶ προσβλέ-
ποντα τὰ ὑπὸ ἀγγέλων βασταζόμενα σύμβολα τοῦ
πάθους.

6. *Ρόδον τὸ ἀμάραντον.* Θεοτόκος τύπου Ὁδηγη-
τρίας οἶονεὶ ἀναδυομένη ἀπὸ ἀνοιχτοῦ ρόδου καὶ
κρατοῦσα τὸ παιδίον συνήθως ἐνδεδυμένον τὴν ἀρ-
χωρατικὴν στολήν.

7. *Παναγία ἢ λυπημένη.* Τύπος Θεοτόκου τοῦ πά-
θους ἄνευ τοῦ παιδός, κρατοῦσα ὁμως εἰς τὰ γόνατα

αυτῆς τὸν Ἐσταυρωμένον (ιδιά-
ζουσα εἰκὼν τῆς ἰταλοβυζαντινῆς
σχολῆς μετ' ἰσχυρὰν δυτικὴν ἐπί-
δρασιν).

Γ. Α. ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ

[5]

2. Τὸ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ φυσικὸν κακόν.

Μεταβαίνομεν τώρα εἰς τὴν
περίπτωσιν τοῦ ἀνθρώπου.

Δὲν ὑπάρχει, ἀτυχῶς, ἀμφιβο-
λία περὶ τῆς δοκιμασίας ποὺ ἐφί-
σταται ὁ ἄνθρωπος. Ἡ πλήρης
ἀγωνία ζωῆς, αἱ δδυνηραὶ ἀσθέ-
νειαί, οἱ βραδεῖς θάνατοί, χωρὶς
νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὰ παντοειδῆ
δυστυχήματα, εἶνε παρὰ πολὺ
γνωστά. Καὶ ἐρωτᾶται : θὰ εἶχε
σχεδιάσει ὅλα αὐτὰ εἰς μεριμνῶν
περὶ τῆς εὐημερίας τοῦ ἀνθρώ-
που Παντοδύναμος Θεός ;

Εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴ μᾶς δια-
φεύγῃ, ὅτι μέγα μέρος τοῦ φυσι-
κοῦ κακοῦ ἔχει τὴν ἀρχὴν του
ἐν τῷ ἡθικῷ κακῷ, περὶ τοῦ ὁ-
ποίου θὰ γείνη λόγος κατόπιν.
Πρώτιστα πάντων, τὸ μεγαλεί-
τερον μέρος τοῦ πόνου καὶ τῆς
ἀθλιότητος ποὺ ὑποφέρουν οἱ
ἄνθρωποι ὀφείλεται εἰς τὴν ἰδίαν
αὐτῶν ἀδυναμίαν καὶ ἀνοησίαν,
ἢ εἰς τὰς ἀτελείας τῶν ὁμοίων
των. Τοῦτου τρομερὰν ἀπόδειξιν
ἀποτελεῖ ὁ πρόσφατος πόλεμος,
ὁ χεῖριστος τῶν μέχρι τοῦδε πο-
λέμων κατὰ τὴν ἔκτασιν, καίτοι
οὐχὶ καὶ κατὰ τὴν ἔντασιν, ὑπῆρξε
δ' ἔργον τοῦ ἀνθρώπου καὶ οὐχὶ
τοῦ Θεοῦ, διὸ καὶ ἀξιοκατάκριτος
δι' αὐτὸν εἶνε μόνον ὁ ἄνθρω-
πος. Δεύτερον, πολλὰ ἀπὸ τὰ
οὕτω καλούμενα κακὰ τῆς ζωῆς δὲν ἀποτελοῦν
πραγματικὴν δοκιμασίαν. Ἐν ἡ περιπτώσει π. χ. ἡ-
θελε συμβῇ ἀπώλεια τῆς ὁράσεως τοῦ ἐνὸς ὀφθαλ-
μοῦ, οὐδεὶς ἐπακολουθεῖ πόνος· εἰάν τις ἦτο ἐκ γενε-
τῆς τυφλός, ἡ ἀπόκτησις καὶ τοῦ ἐνὸς μόνου ὀφθαλ-
μοῦ θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς ἀνεκτίμητος εὐλογία. Ἐκ-
τὸς τούτου, ὅσονδήποτε μεγάλα καὶ εἶνε αἱ δοκιμα-
σίαι τῆς ζωῆς, δὲν δύνανται νὰ ἦνε τόσον μεγάλα
ὅσον αἱ εὐαρέσκειαί, ἀφοῦ σχεδὸν ὅλοι εὐχόμεθα εἰς
ἀλλήλους μακροζωΐαν. Ἐξ ἄλλου δὲ εἶνε ἀναντίρρη-
τον ὅτι ὁ ἀνθρώπινος πόνος, ὡς καὶ ὁ τῶν ζώων,
εἶνε λίαν ὀφέλιμος, διότι χρησιμεύει εἰς τὴν προει-
δοποίησιν τῶν ἀνθρώπων περὶ τῶν ἐπικεμένων α-

Εἰκ. 3. Ψηφιδωτὴ εἰκὼν τύπου Γλυκοφιλούσης μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς :
Ἑπίσκεψις. (εἰκὼν τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν).

σθενειῶν καὶ κινδύνων, οἱ ὁποῖοι ἄλλως θὰ ἔφερον
τὴν καταστροφὴν.

Πλὴν τούτων, ἐν ὕλικῷ κόσμῳ, ὁποῖος ὁ ἰδικός μας,
ἐφ' ὅσον αἱ φυσικαὶ δυνάμεις λειτουργοῦν κατὰ νό-
μους καθωρισμένους, μέρος τι τοῦ πόνου ἐμφανίζεται
ἀναπόφευκτον. Τῆς δυνάμεως π. χ. τῆς βαρύτητος
ἐνεργοῦσης ὡς ἐνεργεῖ, περιστατικῶς ὁ πύργος θὰ
πέσῃ καὶ κάποιον θὰ βλάψῃ. Τοιοῦτο γεγονὸς θὰ ἡ-
δύνατο νὰ ἀποφευχθῇ μόνον διὰ τῆς συνεχοῦς ἐπεμ-
βάσεως τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς δυνάμεις ταύτας. Τοῦτο ὁ-
μως θὰ μετέβαλλε τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν εἰς ἀπεπι-
στικὴν σύγχυσιν· ἐνῷ τάρτα, ἐπειδὴ αἱ δυνάμεις αὐ-
ταὶ εἶνε ἀμετάβλητοι, μέγα μέρος τοῦ κακοῦ, τὸ ὁ-

ποῖον, ἄλλως, ἀναποφύκτως θὰ προήρχετο ἀπὸ αὐτοῦς, δύναται νὰ προβλεφθῇ καὶ νὰ ἀποφευχθῇ. Ἐν ἡ ὅμως περιπτώσει οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸ ἀποφεύγουν, —ὡς π. χ. συμβαίνει εἰς τοὺς πλησίον τοῦ Βεζουβίου κατοικοῦντας, οἱ ὅποιοι, παρὰ τὰς συχνὰς ἐκρήξεις τοῦ ἡφαιστείου, ἐξακολουθοῦν νὰ προτιμοῦν τὴν ἐγκαταβίωσιν εἰς τὰς κλιτεῖς του—, δύσκολον εἶνε νὰ μέμψωνται ἄλλους ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ των. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅταν τις προτιμήσῃ νὰ καθήσῃ ἐπὶ τῆς ἀσφαλιστικῆς δικλίδος μιᾶς μηχανῆς, θὰ ἀνατιναχθῇ εἰς τὸ ἀέρα ἐκ τῆς ἰδικῆς τὸν ὑπαιτιότητος. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις, ὅταν τὸ κακὸν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προβλεφθῇ, ὡς π. χ. εἰς ἀπροσδόκητον σεισμόν, εἶνε ἀμφίβολον ἂν ἦνε διὰ μερικοὺς ἀνθρώπους χειρότερον νὰ ἀποθάνουν αἰφνίδιον καὶ ὁμαδικὸν θάνατον ἢ ἂν ἀπέθνησκον τὸν συνήθη βραδὺν καὶ ἀτομικὸν θάνατον, τὸν ἐπερχόμενον συχνάκις μετὰ μακρὰν ἀσθένειαν. Ὁ πρῶτος θάνατος εἰς τὴν φαντασίαν παρουσιάζεται φοβερώτερος, κατὰ πᾶσαν ὁμῶς πιθανότητα ἐνέχει ὀλιγωτέραν ὁδύνην.

Δυνάμεθα, κατὰ ταῦτα, νὰ εἰπωμεν ὅτι ὁ ἀνθρώπινος πόνος, ἐάν ἐξαιρεθῇ ὁ ὀφειλόμενος εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, δὲν εἶνε τόσοσὺν μέγας ὅσον φαίνεται· ὅτι, κατὰ κανόνα, ὑπεραντισταθμίζεται ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης εὐεξίας· καὶ ὅτι μέρος αὐτοῦ παρουσιάζεται ὅχι μόνον ὀφελιμον, ἀλλὰ καὶ ἀναπόφευκτον ἐν κόσμῳ, ὅποιος ὁ ἰδικὸς μας. Καίτοι ὅμως πᾶσαι αὗται αἱ παρατηρήσεις εἶναι ἀναμφιβόλως ἀληθεῖς καὶ μειοῦν τὰς δυσκολίας, ἐν τούτοις δὲν τὰς αἴρουν καὶ ὅλως διόλου.

Ἡ ἀληθὴς τοῦ πράγματος ἐξήγησις φαίνεται νὰ ἦνε ἡ ἐξῆς, ὅτι, καίτοι ὁ Θεὸς προσεγίνωσκειν ὅλας ταύτας τὰς δοκιμασίας ὅταν ἐδημιούργει τὸν κόσμον, καὶ ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ τὰς προεσχεδίαζειν, ἐν τούτοις δὲν τὰς ἐπεθύμει, ἀλλὰ ἐπεθύμει ἄλλο τι, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ὅμως τοῦ ὁποίου ἡ δοκιμασία αὕτη ἀπετέλει ἀπαραίτητον ὄρον. Τὸ ἄλλο τι δὲ τοῦτο προφανῶς ἦτο ἡ οἰκοδομὴ καὶ ἡ τελειοποίησις τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτήρος, διὰ τὴν ὁποίαν κάποιος πόνος φαίνεται ἀναγκαῖος. Διότι, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ κόσμῳ ὁδύνη, οὔτε γενναϊότης θὰ ὑπῆρχεν, οὔτε ἀνδρεία, οὔτε ὑπομονή, οὔτε συμπάθεια πρὸς τοὺς ἄλλους, οὔτε αὐτοθυσία ὑπὲρ τῆς εὐημερίας των καὶ ἐν γένει οὐδὲν ἐξ ἐκείνων ποὺ ἀπαρτίζουν τὸν ὑψίστον τοῦ ἀνθρώπου τύπον. Ἄλλαις λέξεσιν, ὅν, ὁποῖος ὁ ἄνθρωπος, δύναται νὰ γείνῃ τέλειος μόνον διὰ τοῦ πόνου. Ὡστε ὁ πόνος οὗτος οὐδεμίαν ἀτέλειαν ἀποτελεῖ ἐν τῷ θεῷ σχεδίῳ, ἀλλὰ, καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν, εἶνε τὸ μόνον μέσον πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ ὑψίστου καὶ εὐγενεστάτου ἐν τῷ ἀνθρώπῳ χαρακτήρος, ὁ ὅποιος καὶ μόνος καθιστᾷ αὐτὸν ἄξιον θαυμασμοῦ. Ἄλλως τε δὲ ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου δύναται μόνον ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ διαμορφωθῇ· δὲν δίδεται ἔτοιμος· διότι τότε κατ' οὐδένα τρόπον θὰ ἦτο ὁ χαρακτήρ του· ὁ χαρακτήρ δὲ δύναται νὰ διαμορφωθῇ μόνον βαθμηδόν, δὲν ἐμφανίζεται διὰ μιᾶς ἀπρητισμένης. Ἐάν λοιπὸν ὁ Θεὸς ἐπιθυμῇ ὅπως ὁ ἄνθρωπος ἔχῃ τὸν εἰδικόν του χαρακτήρα διαμορφωμένον διὰ συνεχοῦς δοκιμασίας, οὗτος δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ἐάν σταθερῶς τῷ παρέχε-ται ἀφορμὴ νὰ πάσχη.

Αὕτη εἶνε ἡ πιθανωτέρα ἐξήγησις τοῦ φυσικοῦ κακοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πάσχει ὁ ἄνθρωπος. Σκοπὸς του εἶναι ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ τελείωσις τοῦ χαρακτήρος του ἐπειδὴ δὲ τοῦτο εἶναι τι ἀγαθόν, δὲν δύναται ὁμῶς νὰ ἀποκτηθῇ δι' ἄλλου τρόπου, ἀριστα θὰ ἦδύνατο νὰ προσχεδιασθῇ ὑπὸ ἀγαθοῦ Θεοῦ. (W.T.)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Λατινικαὶ προσπάθειαι.

Μετά τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν ἐπληρώθη ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν μοναχικῶν λατινικῶν ταγματίων, ἅτινα ἀντὶ τὰ παραμεινόντων ἐν Τούρκιᾳ πρὸς ἐκχριστιάνισιν τῶν Μουσουλμάνων, ἤλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ἀετοὶ ἐπὶ πτωμάτων πρὸς ἐκχριστιάνισιν τῶν... χριστιανῶν προσφύγων. Ἐνῷ δὲ ὑπεραρκεῖ ὁ ἐν Ἀθήναις κεντρικὸς ναὸς πρὸς ἐκκλησιασμὸν τῶν λατίνων, ὁ Σεβ. Φιλιππούσης ἰδρύσε ναὸν ἐν Καλλιθέᾳ τῶν Ἀθηνῶν μετὰ σχολείου χάριν τῶν προσφύγων, πρὸ τινων δὲ ἡμερῶν ἀποστάσας νοσηρωδῶς πως ἄδειαν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ ἔθηκε τὰ θεμέλια νέου λατινικοῦ ναοῦ καὶ σχολείου ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἀθηνῶν Παγκρατίου, ὅπου οὐδὲ εἰς λατίνος τὸ δόγμα ὑπάρχει. Εἶπεν ἐν τῇ ομιλίᾳ του ὁ Σεβ. Φιλιππούσης ὅτι μία μόνον Ἐκκλησία ὑπάρχει, ἀλλὰ τότε διατί ἰδρύει ναοὺς εἰς χριστιανικωτάτην καὶ ἐκκλησιαστικωτάτην πόλιν; Μὴ ἀρκοῦμενος δὲ εἰς ταῦτα, πρᾶξις κομματικῶς ἰδρύει ναὸν καὶ ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῷ ἐδρισκομένῳ ἐντὸς τοῦ νεκροταφείου τῶν ὁρθοδόξων. Συνέχεια τῶν προπαγανδιστικῶν τούτων προσπαθειῶν εἶνε ἡ ἰδρύσις λατινικῆς Ἐπισκοπῆς ἐν Κρήτῃ, ἐνῷ ἐκ τῶν διεθνῶν συμβάσεων εἶνε καθωρισμέναι αἱ λατινικαὶ Ἐπισκοπικαὶ ἑδραὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐνῷ ἐν Κρήτῃ ὑπῆρχον λατῖνοι μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς θρηωδὸς τυραννίδος τῶν Βενετῶν, ἧς ὄργανον ἦτο ὁ λατινικὸς κληρὸς, εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν, ἐάν ἐτόλμα νὰ ἐμφανισθῇ εἰς Κρήτην Ἕλλην ὁρθόδοξος Ἀρχιερεὺς, ἐφυλακίζετο καὶ ὑπεβάλλετο εἰς φρικτὰς βασάνους! Εἶναι λοιπὸν πρόδηλον ποῦ τείνουσιν αἱ νέαι λατινικαὶ προσπάθειαι.

Οἱ «διανοοῦμενοι» τοῦ συρμοῦ.

Εἰς ὅλον τὸν ἀντιθρησκευτικὸν πάταγον καὶ ὁρμαγδὸν τῶν ἀντιθέων τῆς μεταπολεμικῆς Ρωσίας καὶ τῶν καθ' οἷονδήποτε τρόπον ἀνὰ τὸν λοιπὸν κόσμον διασωτῶν των, ὅτι κυρίως εἶνε ἄξιον προσοχῆς διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ πολλοῦ κοινοῦ ροπήν εἶνε ἡ ἀπέναντι τῆς θρησκείας καὶ ἰδίως τοῦ Χριστιανισμοῦ στάσις «διανοομένων» τινῶν, οἱ ὅποιοι, ὅσον δήποτε καὶ κινεῖνται ἀπὸ τὸν λεγόμενον «σομιπισμόν», δὲν παρέχουσιν ἐπιδόκηρια τὰ ἐλατήρια των εἰς τὸν πολὺν κόσμον, ἐπηρεαζόμενον καὶ παρασυρόμενον μᾶλλον ἐκ τῆς μεγαλειότητος, κατὰ τεκμήριον, πνευματικῆς ἀθθεντίας των ἐν ταῖς ἡτιον μεμορφωμέναις λαϊκαῖς μάζαις. Οὕτω παρατηρήθη ὅτι ἡ ἀθεΐα ἤρξατο ἀναρχοιζομένη καὶ εἰς τοὺς ἐνδοὺς «διανοομένους» σύμμικτος πρὸς τὸ ἐπ' ἐσχάτων γεννηθὲν ἀντιευρωπαϊκὸν αἰσθημα, παρόμοιον

δὲ φαινόμενον παρατηρήθη καὶ ἐν Ἀφρική, ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Πορτογαλίᾳ. Ἐπιδείξειν ἀντιθροσκεινικοῦ πνεύματος ἐπιτηδεύονται καὶ τινες τῶν συγχρόνων λογοτεχνῶν, ὅποιος ὁ Bernard Shaw, ὡς καὶ τῶν κακοχειριζομένων τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην, οἷος ὁ Aldous Huxley κλπ., δὲν λείπονται δὲ καὶ οἱ ἐκ τῶν «διανοουμένων» τοῦ ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ στίβου ἀθεῖσι κορδακίζοντες, ἐπὶ «πρωτοπορεία» ἐν τῷ μέσῳ τῶν «καθυστερημένων» βρεθνύμενοι καὶ ὑπεροπτικῶς πρὸς τοὺς «μετόπισθεν» ἀτερίζοντες. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ἀκίνδυνον διὰ τὸ πλῆθος τῶν μυώπων καὶ τῶν ἀφελῶν, πολλαχόθεν δ' ἐκακίετο ἡ ἀδιαφορία καὶ ἡ παθητικὴ στάσις τῶν γνησίως διασκεπτομένων καὶ φιλοσοφούντων καὶ τὸ ἀσύντακτον αὐτῶν πρὸς πρόληψιν τῆς ἐπαπειλουμένης πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς φθορᾶς.

Τὸ ἀντίδοτον.

Εὐτυχῶς ὁ κίνδυνος οὗτος κατενοήθη, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἐπ' ἐσχάτων τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐν Παρισίοις Ἰνστιτούτου τῆς διανοητικῆς συνεργασίας διοργανωθείσα διάσκεψις ἐπιφανῶν ἀνεπιτηγμένων καὶ ἐπιστημόνων ἐπὶ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Π. Βαλερύ. Αἱ ὁλονὲν ἐξαπλούμεται κατώτεραι ἀντιλήψεις τῶν ὁλιστικῶν θεωριῶν ἤρξαντο ἀνησυχῶσαι τοὺς σοφοὺς ὡς πρὸς τὸ μέλλον τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν σταθερῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἐν τῇ μεγάλῃ μεταπολεμικῇ διανοητικῇ καὶ ἠθικῇ συγχύσει ἐμφανίζεται ἀτονοῦν καὶ κινδυνεύειν τέλει νὰ ἀφανισθῇ. Οὕτω, ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου θέματος τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς αὐτοῦ ὁμίλησαν ἐμπεριστατωμένως ὁ γάλλος ἀκαδημαϊκὸς πρόεδρος τῆς συνδιασκέψεως καὶ οἱ γερμανοὶ Τόμας Μὰν καὶ κόμης Κάλτσεργλιν, ὁ μὲν τοῦ βραβείου Νόμπελ, ὁ δὲ ἐκ τῶν γνωστοτάτων συγχρόνων φιλοσοφούντων, μετ' ἀληθοῦς σοφίας ἀνιταμονῆς τὸ παρὸν καὶ ἐκ τῆς διαγνώσεως αὐτοῦ πειραθέντες νὰ ἀνεύρουν καὶ ὀρίσωναι τὰ μέσα τῆς θεραπείας. Μεγάλῃ ἐντύπωσιν ἰδίᾳ ἐνεποίησαν αἱ βαθυστόχαστοι γνώμαι τοῦ γερμανοῦ φιλοσόφου, διαπιστώσαντος ὅτι ἀπαιτεῖται ριζικὴ ἀναδημιουργία, ἥς παράγοντες δύνανται νὰ ἀποβῶσι μόνοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος, ὅντες εἰς θέσιν νὰ ἀιολάβωσι τὸ τεράστιον αὐτῆς ἔργον διὰ τῆς καταλλήλου μορφώσεως τῶν ἀνθρωπίνων μαζῶν, προφυλάττοντες μὲν τὸ πνεῦμα καὶ σώζοντες τὰς ἠθικὰς ἀξίας, ἐκ παραλλήλου ὅμως μὴ παρορῶντες καὶ ὅτι ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ὁλικῆς εὐημερίας τῆς ἀνθρωπότητος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐκτάκτως συνελθούσα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔλαβε γνώσιν τῶν ὑπουργικῶν ἐγγράφων δι' ὧν ἐγνωρίζοντο αὐτῇ ὅτι ἐκ τῶν προταθέντων ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας ὑποψηφίων ἐνεκρίθησαν διὰ τὴν Μητροπολιν Κεφαλληνίας ὁ Ἀρχιμ. Γερμανὸς Ρουμπάνης, διὰ τὴν Μητροπολιν Ζακύνθου ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Δημητρίου καὶ διὰ τὴν Μητροπολιν Γόρτυνος καὶ Μεγαλο-

πόλεως ὁ Ἀρχιμ. Προκόπιος Τσαβάρης. Κληθέντες δὲ οὗτοι ἐποίησαν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὴν κεκανονισμένην εὐχαριστίαν μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Μακ. Προέδρου πρὸς αὐτοὺς ἀναγγελίαν, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς συνεδρίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὸ μέγα μήνυμα ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου.

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου Κεφαλληνίας ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου συλλειτουργοῦ, ἔχοντος τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, Διδυμοτείχου, Σάμου καὶ Θήρας. Πλήθος ἀπειρον κατέκλυσε τὸν ναὸν ἀπὸ βαθέως ὄρθρου. Πρὸ τῆς χειροτονίας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προσεφώνησε τὸν ἐψηφισμένον Μητροπολίτην, ὅστις ἀπήντησε παραστήσας τὰ βάρη καὶ τὰς εὐθύνas τῆς Ἀρχιερωσύνης. Τὸ παρισταμένον πλῆθος μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἠσπάσθη τὴν δεξιὰν τοῦ νεοχειροτονηθέντος Μητροπολίτου, ὃν καὶ συνάδευσεν ἐνδεδυμένον τὰ ἱερά αὐτοῦ ἄμφια μέχρι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅπου ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια πάντων καὶ τὰς εὐχάς.

Τὴν Παρασκευὴν ἐγένετο ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις ἱερῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἡ χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου Ζακύνθου Χρυσόστομου. Προέστη τοῦ μυστηρίου παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος ἔχων συλλειτουργοὺς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας πρώην Φλωρίνης, Διδυμοτείχου, Νιγρίτης, Ἀρτις, Θήρας, Λευκάδος καὶ Κεφαλληνίας. Ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι παρίσταντο ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ ἀποκρισάριος τοῦ Οἴκου. Θρόνον, ἱκανοὶ τῶν Ἀρχιερέων, πλῆθος ἱερῶν Κλήρου, ὁ δὲ ναὸς κατεκλύετο ὑπὸ ἐξαιρετικῶς πολλοῦ πλῆθους. Μέγα μέρος τοῦ λαοῦ ἔμεινεν ἐκτὸς τοῦ ναοῦ. Ὁ νέος Μητροπολίτης Ζακύνθου ὁμίλησε μετὰ τὴν χειροτονίαν περὶ τῆς σημασίας καὶ τοῦ ὕψους τῆς Ἀρχιερωσύνης. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας διένειμε τὸ ἀντίδοτον ἐπὶ ὅραν καὶ πλῆρην, εἰτα δ' ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τῶν Ἀρχιερέων καὶ λοιπῶν εἰς τὰς αἰδοῦσας τὸ ἔναντι τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως ὁρίσθη διὰ τὴν αὐτὴν Κυριακὴν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Σήμερον συνήλθε τὸ πρωτοβάθμιον Συνδικὸν Δικαστήριον καὶ ἐξήτασε διαφόρους υποθέσεις.

Ὡς Ἀρχιεραμιατεὺς προετίθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Γραμματεὺς Ἀρχιμ. Σπυρίδων Ἀλιβεϊάτος καὶ ὡς Γραμματεὺς ὁ Γραφεὺς Ἀρχιμ. Νικηφόρος Παπασιδέρης.

Μετὰ σχετικὴν συζήτησιν ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως παρακληθῇ τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ἵνα προκαλέσῃ τὴν γνωμάτευσιν τοῦ νομικοῦ συμβούλου, ἂν δύναται νὰ συγχωρεθῇ ἡ ἱερὰ νομικὴ Παροναξίας μετὰ τῆς καταργητέας μητροπόλεως Θήρας, ἐν ἔναντίᾳ δὲ περιπτώσει προβῇ εἰς τὴν ὁθύναι τοῦ ζητήματος.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀχορήγησεν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας δεκαπενθήμερον ἀδειαν ἀπουσίας διὰ τὰ λουτρά Λουτρακίου, εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ὀλυμπίας καὶ Τριφυλίας παράτασιν τῆς χορηγηθείσης αὐτῷ ἀδείας ἐπὶ ἓνα μῆνα εἰσέτι διὰ λόγους ὑγείας.

Μετὰ τὴν ὑποβολὴν ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῶν σχετικῶν περὶ χειροτονίας τοῦ πτυχιούχου τῆς Θεολογίας Λάμπρου Σταθοπούλου, ἐκλεγομένου ὡς ἐφημερίῃ τῆς Κοινότητος Βυτίνης, ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ χειροτονία τούτου καὶ ἀνετέθη αὐτῇ εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Πτολεμαῖδος κ. Ἰωακείμ.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπέτρεψε τὴν εἰς ἱερά χειροτονίαν τῇ προτάσει 1) τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σουφλίου τοῦ Λυμπερίου Παπαχαρίου διὰ τὴν ξενόφωνον ἐνορίαν Μαυροκκλησίου, 2) τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως τοῦ Δημοσθένους Βαϊκούση διὰ τὸ ξενόφωνον χωρίον Λάττου, 3) τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης, τοποτηρητοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Καστορίας, τοῦ Χαράλαμπος Βασιλείου διὰ τὸ ξενόφωνον χωρίον Βιταίσταν, καὶ 4) τοῦ αὐτοῦ Σεβ. Μητροπολίτου τοῦ Κωνστ.

Κονδύλη διὰ τὸ παραμέθριον χωρίον Γάβρον.

—Ο Σερ. Μητροπολίτης Σύρου ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὸν θάνατον τοῦ ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Μητροπόλεως Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Δεσσύρη.

—Κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Συνόδου συνετάγη ὑπὸ τῶν Σ. Μητροπολιτῶν Σάκης καὶ Σάμου ἔγγραφον πρὸς τὴν Ἐθν. Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ ἐγκριθὲν ἀπεστάλη πρὸς αὐτήν δι' αὐτοῦ ἐκφράζονται αὐτῇ αἱ εὐχαριστίαι τῆς Ἱ. Συνόδου διὰ τὰς παρασχεθείσας τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπηρεσίας αὐτῆς πρὸς θευστοποίησιν τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας, καὶ παρακαλεῖται αὐτὴ, ὅπως προβῇ εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῆς συμβάσεως δι' ἓν ἔτος ἔτι καὶ ὑπὸ τοῦς αὐτοὺς ὅρους.

—Τῇ Πέμπτῃ τῆς Ἀναλήψεως (17ῃ Μαΐου), ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχ. σχολείων τῆς Τριπόλεως (Μαντινείας) ἐτελέσθη ἡ τεταγμένη ἐορτὴ ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Βασιλείου, καθ' ἣν προσήλθον πάντες οἱ μαθηταὶ τῶν 8 Κατηχ. σχολείων τῆς πόλεως, οἱ γονεῖς καὶ πλήθος εὐσεβῶν πολῶν. Μετὰ τὴν συνήθη δέξιν ἐψάλλον λίαν ἐπιτυχῶς κατὰ σχολεῖα οἱ μαθηταὶ διάφορα ἐκκλησιαστικά τροπάρια, μεθ' ὧς μετὰ πολλῶν ἱερῶν χοροστατῶν Ἱεροκήρυξ αἰδ. Θεόδ. Κοτσάκης, ὁ καὶ ἐπόπτης τῶν Κατηχητικῶν σχολείων, ὁμίλησεν ἐμπνευσταμένως τὸ μὲν λογοδοτήσας περὶ τῆς λειτουργίας, τῶν Κατ. σχολείων καὶ ἐξάρας τὸν ζῆλον τῶν διδασκάντων τὸ δὲ συστήσας εἰς τοὺς ἀδιαφοροῦντας γονεῖς τῶν παιδῶν ἐνδελεχῆ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος τὴν μέριμναν αὐτῶν ὑπὲρ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς ἐν τοῖς Κατ. σχολείοις μορφώσεως τῶν τέκνων τῶν.

—Ἐν τῇ αὐτῇ πόλει τῇ 22 παρ. μηνὸς ἐωρτάσθη πανηγυρικώτατα ἡ ἐορτὴ τῶν πολιούχων ἁγίων νεομαρτύρων Δημητρίου καὶ Παύλου ἐν λειτουργίᾳ πολυανθρωποτάτῃ, μεθ' ἣν ἐτελέσθη λιτανεὶα ἀπὸ τὴν πόλιν.

—Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δεληγεώργη (ἀριθ. 31) λειτουργεῖ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου, τῇ χορηγίᾳ τοῦ Οἴκου Τυφλῶν Καλλιθέας, ἐκπαιδευτήριον τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου Τυφλῶν, ἐν ᾧ διδάσκονται εἰς μεγάλους μαθητὰς καὶ εἰς ἀποφοίτους τοῦ Σχολείου Καλλιθέας ἡ βυζαντινὴ μουσικὴ, ἡ ὀργανικὴ μουσικὴ καὶ ἡ χειρομαλακτικὴ (massage). Τὴν παρελθούσαν δευτέραν ἐγένετο ἡ πρώτη ἐτησίᾳ ἐπίδειξις τοῦ τμήματος τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, τῶν καθηγητῶν τῆς μουσικῆς κ.κ. Κ. Παπαδημητρίου καὶ Κ. Χριστοπούλου, καὶ πολλῶν ἐνδιαφερομένων. Ὁ διδάξας τὴν βυζαντινὴν μουσικὴν τυφλὸς μουσικὸς κ. Δημ. Χρυσάφιδης, προτάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διωρισμένος καθηγητῆς ἐν τῷ Οἴκῳ Τυφλῶν Καλλιθέας, παρουσίασεν ἑννέα μεγάλους μαθητὰς διηρημένους εἰς τρεῖς τάξεις, οἵτινες ἔψαλλον μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας διάφορα ἐκκλησιαστικά ᾠσματα ἀπὸ διηρέας καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἐγχεκκριμένην διὰ τοὺς τυφλοὺς μέθοδον τοῦ κ. Χρυσάφιδου, ἀσπασάντες τὰ συγχαρητήρια τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῆς ἐπιτροπῆς. Τὸν Μακαριώτατον, ὅστις τυγχάνει πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Οἴκου Τυφλῶν Καλλιθέας, νύχαισιν διὰ συγκινητικωτάτων λέξεων ὁ Πρόεδρος τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου Τυφλῶν κ. Δημ. Μπιάνκος, εὐλογητικώτατα δὲ προσεφώνησεν ὁ μαθητῆς κ. Γ. Δετοράκης. Ἡ Α. Μ. εὐχαριστῶν ὑπεσχέθη ὅτι λίαν συντόμως θὰ ἀναγγεῖλῃ καὶ ἄλλα μέτρα, τὰ ὅποια θὰ λάβῃ διὰ τοῦ «Οἴκου τυφλῶν» ἡ Ἐκκλησία ὑπὲρ τῶν μεγάλων τυφλῶν καὶ τῶν ἀποφοίτων τοῦ Σχολείου τῆς Καλλιθέας. Ὁ ἐκ τῶν παρακολουθησάντων τὸ μάθημα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς τυφλῶν μαθητῶν διακριθεὶς Εὐδόκιμος Στεφανίδης ἔτυχεν εὐφύμου μνησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἀντιπροσωπεία τῶν Σύρων συναντηθεῖσα μετὰ συνοδικῆς Ἀντιπροσωπείας ἀνεκοίνωσεν ἐπιστολὴν τοῦ «Κοινοτικού Συμβουλίου τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἡμεδαπῶν Ὁρθοδόξων», ὑπόμνημα περὶ ὁργανώσεως τῶν Πατριαρχικῶν Δικαστηρίων καὶ ὑπόμνημα περὶ Κανονισμοῦ ἐκλογῆς Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Διὰ τῆς ἐπιστολῆς παρακαλεῖται ὁ Πατριάρχης ὅπως «χάριν τῆς ἐξυψώσεως τοῦ γόητρός τοῦ ἡμεδαπῶ σπουδαίου χειροτονήσῃ πρὸς τῷ ὑπάρχοντι νῦν ἡμεδαπῷ Ἀρχιερεῖ ἄλλον ἐξ ἀραβικῆς κα-

ταγωγῆς ἰσότημον καὶ ἰσοβάθμιον πρὸς τοὺς λοιποὺς συναδέλφους αὐτοῦ Ἀρχιερεῖς τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου». Τὰ δύο ὑπομνήματα ἐκδέχονται συνοπτικῶς τὰς ἀντιλήψεις τῶν ἡμεδαπῶν Ὁρθοδόξων περὶ διοργανώσεως τῶν Πατριαρχικῶν Δικαστηρίων τοῦ προσωπικοῦ θεσμοῦ καὶ τῶν βάσεων ἐφ' ὧν δεόν νὰ ἐδράζεται ὁ Κανονισμὸς ἐκλογῆς Πατριάρχου περιλαμβανομένων εἰς ἐξ προτάσεις. Ὁ Πατριάρχης παρατρέχων τὴν παράκλησιν περὶ δευτέρου Σύρου Ἀρχιερέως, ὡς ἀσχετον πρὸς τὰ ὑπὸ συζητήσιν ἐν τῇ Συνόδῳ θέματα Ὁργανισμοῦ Δικαστηρίων καὶ Κανονισμοῦ ἐκλογῆς Πατριάρχου, ἀνέπτυξε τὰς συνοδικὰς ἀπόψεις ἐν σχέσει πρὸς τὰ δύο ἄλλα θέματα, κατὰ παράκλησιν δὲ τῆς Ἀντιπροσωπείας ἀνεκοινώθησαν γραπτῶς αἱ ἀκουσθεῖσαι δηλώσεις διὰ νὰ μεταδοθῶσιν εἰς τὰ ἀντιπροσωπεύμενα Συμβούλια. Τούτων τὸ κείμενον δημοσιεύεται ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ «Πανταίνου».

BIBLIA

Μανουὴλ Ἰω. Γεδεών, Μεγ. Χαροφύλακος καὶ Χρονογράφου τῆς Μ. Ἐκκλησίας, Πέντε συγγενεῖς ἐκ Λέρονος ἁγχιερεῖς Ἡρακλείας (1714—1830). Ἀνατύπ. ἐκ τῶν Ἑρρακίων. Ἀθήναι, Τύπ. Ἀλευροπούλου 1934.

† **Μητροπολίτου Ἀθηνῶν** τοῦ ἀπὸ Μεγάλων Πρωτοσυγγέλλων, ἱστοριογραφικὸν πρόβλημα: Ὁ ἅγιος Ἀρσένιος Κερκύρας (Ἀνατύπ. ἐκ τοῦ εἰς μνήμην Σπ. Λάμπρου τόμου). Ἀθήναι. Τύποις «Ἐστίας» 1934.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἀριθμ. Πρωτ. 1902

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πληρώσιν δι' ἐκλογῆς τῶν χηρευουσῶν θέσεων ἑνὸς ἐφημερίου δι' ἕκαστον τῶν Ἱ. Ναῶν, 1) ἁγίου Γεωργίου (Κυψέλης), 2) ἁγίας Τριάδος (Ἀμπελοκήπων), 3) ἁγίας Φωτεινῆς (Ἰλισσοῦ), 4) Ὁσίου Μελετίου (Σεπολίων), 5) ἁγίου Διονυσίου (Πειραιῶς), 6) ἁγίας Παρασκευῆς (Νέας Καλλιπόλεως—Πειραιῶς), 7) ἁγίου Παντελεήμονος (Ταμπουρίων—Πειραιῶς), καὶ 8) ἁγίας Παρασκευῆς (Μεγάρων) καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς ἐφημερικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα ὅπως μέχρι τῆς 16ης Ἰουλίου ἐ.ε. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά αὐτῶν διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16ῃ Ἰουνίου 1934

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

Ἀριθμ. Πρωτ. 1536

Ἐπειδὴ οὐδεὶς τῶν ὑποβαλλόντων ἡμῖν αἰτήσεις ἔχει τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 82 ἐδ. 1 τοῦ κωδ. νόμου 5439 ἀπαιτούμενα προσόντα μορφώσεως ὡς ἀνακηρυχθῇ ὑποψήφιος διὰ τὰς χηρευούσας ἐφημερικὰς θέσεις τῶν Ἱ. Ναῶν 1) ἁγίας Σοφίας (Φυλακῶν Συγγροῦ), 2) Προφήτου Ἠλίου (Ῥιζοπόλεως), 3) Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου (Περστερίου) καὶ 4) Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου (Νέας Κοκκινιάς), ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 81 παρ. 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἐκ τῶν ἔχοντων τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 82 ἐδ. 2 ὁριζόμενα προσόντα δευτέρας κατηγορίας ὅπως μέχρι τῆς 15ης Αὐγούστου ἐ.ε. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά αὐτῶν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐν Ἀθήναις τῇ 15ῃ Μαΐου 1934.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

† **Ἱ. Μητρόπολις Μηθύμνης**

Κανθεύσης μᾶς θέσεως ἐφημερίου ἐν τῇ Κοινότητι Χάλικος τῆς Ἐπαρχίας ἡμῶν καλοῦμεν πάντας τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν αὐτὴν καὶ κεκτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενα προσόντα ὅπως μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου ἐ.ε. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὰ αἰτήσεις μετὰ τῶν νενομισμένων πιστοποιητικῶν πρὸς ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων. Ἐν Καλλυνῇ τῇ 2 Ἰουνίου 1934. † Ὁ Μηθύμνης Διονύσιος.

Τύποις «Φοίνικος», ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι